

Ангел Каралийчев

Дядо Пихтунчо

Дядо Пихтунчо откачи от стената си пушката, пое кожената чанта, в която баба Пихтунка му беше натъкмила една прясна пита, една варена кокошка, зачервена от огъня, една бъклица винце, и тръгна.

– Да ми удариш десетина яребички крилати! – Поръча му баба Пихтунка.

– Ще ти ги ударя.

– И два заека мустакати!

– И два заека мустакати ще донеса.

– И една лисичка опашата.

– Защо не? Ами перо за шапката ми? – извика дядо Пихтунчо и се обърна назад.

Баба Пихтунка се заклати като юрдечка към къщи. Подир малко се завърна с едно дълго патешко перо и го бодна върху шапката на храбрия ловец. Дядо Пихтунчо навири своя червен нос – като морков от Джулюница – и тръгна подир кучето, което весело тепаше в дълбокия път към гората. Денят беше топъл, птиците чуруликаха, защото нямаха друга работа, а листата на крайпътните дървета си шъпнеха:

– Божичко, какъв страшен ловец!

На един кръстопът дядо Пихтунчо спря, почна да си бърше челото, а кучето му клекна и втренчи поглед към каруцата, която слизаше от Царево градище. Подир нея бягаше едно мъничко женско кученце със завита като кравайче опашка.

– Мандаринка! – рече си дявовият Пихтунчов пес и тръгна към кученцето.

– Хей, Кожодерко, къде отиваш? – извика дядо Пихтунчо на своето ловно куче, ала то не му обърна внимание и отлъчи настрана от пътя мандаринката. Набързо завърза приятелство с нея и рече:

– Позволяваш ли да пътувам с тебе подир каруцата, госпожице? Искам да дойда до града – да ми се порадват гражданите. Отколе не съм надничал в градски гостилници. Подивях в това село Въбел.

– Позволявам ти, господин Кожодерко. Ти ще бъдеш подир дясното колело, а пък аз подир лявото.

– Чудесно! – зарадва се Кожодер.

– Кожодерко, братко, моля ти се, върни се! На кого ме оставяш сред пътя? – занарежда дядо Пихтунчо.

Кожодер дори не се обърна.

– Обидно ми е – рече той на новата си приятелка, – когато тоя пиян старец ме нарича „братко“. Какъв ми е брат той? Не може да лае, не може да ходи на четири крака, няма опашка. Само яде като слон и пие като

бивол.

Кучетата отминаха, дядо Пихтунчо поклати глава заканително и навлезе в гората. Скоро забрави изменника Кожодер и си затананика:

Юнак върви
през горица зелена...

Един заек изскочи неочаквано от близкия храст, навире уши и погледна ловеца право в очите.

– Дребен лов за мене! – рече дядо Пихтунчо и отмина. – С нещо по-голямо искам да започна лова. Сетне ще трепа зайци и яребици.

Вървя, що вървя, стигна един бряст с разклонен дънер. Под бряста беше порасла гъста трева, мека като памук.

– Заповядай под моята сянка! – покани брястът ловеца. – Тоя зелен килим за теб съм го постлал.

– Защо не? – отвърна дядо Пихтунчо. – Ще поседна да си почина, да си похапна и да подремна, та сетне, кога се дигна – зверовете в тая гора ще ме познаят кой съм. Продължавам им живота още два часа.

Великодушният ловец сне шапката си, окачи пушката на един сух клон и седна. Опря гръб върху дънера на бряста. Бръкна в чантата, извади една бяла кърпа и започна да нарежда върху нея: прясната пита, запечената кокошка, бъклицата. Но тъкмо когато хвана кокошката за двата крака и се опита да я разчекне, един страшен глас ревна зад гърба му:

– Стой! Горе ръцете!

Дядо Пихтунчо посиня от страх и си дигна покорно ръцете нагоре. Усети, че нещо опря до шията му.

„Това е цев на пушка“ – помисли си той и кръвта замръзва в жилите му.

Гласът зад бряста повторно се обади:

– Дай питата!

Ловецът подаде прясната пита, месена от чисто брашно, два пъти пресято.

– Дай кокошката!

Дядо Пихтунчо подаде и кокошката.

– Дай бъклицата!

Подаде и нея.

– Дай сега и кърпата! И ти казвам, ще стоиш тука с вдигнати нагоре

ръце и няма да мърдаш. Щом мръднеш – ще гръмна! Дигай ръцете!

Дядо Пихтунчо дигна пак ръцете си и притихна. Мина час, минаха два. Сенките на дърветата пораснаха. Птичките изпяха всичките си песни и тръгнаха към гнездата. Един кълвач с дълъг клюн кацна на бряста, завъртя си главата и като видя червения нос за замръзналия ловец, изчурулика:

– Ех, че морков!

Подскочи от клонче на клонче, кацна върху голата глава на дядо Пихтунчо и го клъвна за носа.

Дядо Пихтунчо примря от болка и прошъпна:

– Господин разбойник, мога ли да си мръдна ръката, за да прогоня тая заблудена птица?

Птицата, щом чу човешки глас – отлетя. Разбойникът нищо не отвърна. Дядо Пихтунчо с голяма предпазливост изви очи назад, но не съзря никого зад дънера. Смъкна си ръцете и се обърна. И що да види? Между двата клона на бряста, тъкмо срещу главата му стоеше подпряна с две камъчета една цев за сукане на прежда. Разбойника го нямаше. Той беше отколе побягнал, като оставил една кошница до половината пълна с праханки гъби.

Дядо Пихтунчо дълго гледа кошницата, сетне въздъхна дълбоко, наведе се и почна да пълни с гъбите празната си чанта. Прибра си пушката от сухия клон и тръгна с наведена глава по горската пътека към къщи. Срещна един въглищар и го попита:

– Хей, приятелю, не си ли срещал тъдява един разбойник със страшен глас?

– Разбойник не съм срещал – отвърна въглищарят, – но видях един гладен циганин, че се шура под дърветата и събира праханки гъби в една кошница.

Юначният ловец потъна в срам, прехапа си устните и се спусна бързо към село.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9108>]